

A close-up photograph of a smiling bride with blonde hair, wearing a white wedding dress and a floral crown. She is holding a large bouquet of white and pink roses. A groom in a dark blue suit is partially visible on the left, embracing her. The background is softly blurred.

NEPAPRASTOS
N & V
2
VESTUVĖS

Rebecca
Winters

Uždrausta
meilė

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

**Rebecca
Winters**

**UŽDRAUSTA
MEILĖ**

Trijų knygų serija
„Nepaprastos vestuvės“
Antra knyga

Versta iš Rebecca Winters,
The Prince's Forbidden Bride, 2019
© Rebecca Winters, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos,
2020

© Ana Gorbatova, dizainas, 2021

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

ISBN 978-609-03-0708-3

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

Prologas

Trimito garsai ir pranešėjo balsas patraukė susirinkusiųjų dėmesį.

- Šių metų laimėtoja šešiolikmečių merginų šuolių per kliūtis ir dresavimo klasėje Emerijos *concorso* jaunių grupėje yra Domodosolos karalystės princesė Doneta Roziana. Sveikinimai šiai neprilygstamai raitelei ir jos žirgui Bleizei!

Minioje pasigirdo entuziastingi plojimai.

- Raitelė nuo pat pirmojo pasirodymo Vindzoro *concorso*¹, būdama dešimties metų ir lydima savo tėvo, Domodosolos karaliaus Viktoro, yra neįveikiama tarptautinio lygio čempionė. Šiandien princesę lydi jos treneris, tėvo pusbrolis princas Lorenzas, kuris ir pats yra pasaulinį pripažinimą pelnęs sportininkas.

Per minią nuvilnijo dar viena aplodismentų banga.

- O dabar Jos Karališkoji Didenybė Emerijos karalienė Ana įteiks nugalėtojo taurę.

Doneta džiūgavo laimėjusi konkūrą, tačiau dar labiau džiaugėsi tuo, kad apdovanojimą

¹ Varžybų (it.) - čia ir toliau vertėjos pastabos.

įteiks pati karalienė. Elegantiškai jaunajai monarchei labai pasisekė, kad gimė šalyje, kur moteris gali būti valdove.

Doneta, vyriausia iš trijų dukterų, visada savojo vieną gražią dieną žengti į Domodosolos sostą. Vis tiek kaip nors tai pasieks. Nors įstatymai neleido moterims valdyti, ji ketino surasti būdą, kaip tai pakeisti.

Šalia stovintis princas Lorenzas tarė:

- Esi verta laimėti visą čempionatą, nes tu - pati geriausia! Žinojau, kad tau pavyks. Gaila, tavo šeima negalėjo atvykti. Jie labai tavimi didžiuotųsi.

- Ačiū, Lorenzai, bet džiaugiuosi, kad esi čia. Juk tai tu išmokei mane jojimo subtilybių. Ir tu nusipelnai prizo.

Jaunystėje Lorenzas laimėjo daugybę *concorsos*. Doneta slapta džiaugėsi, kad jis čia. Lorenzas, į šias keliones vykdavęs ir kaip globėjas, visada suteikdavo jai laisvės, kad ji galėtų varžytis skirtinguose *concorsos*, ir neskiodavo iš paskos. Šiandien princesė mielai tuo pasinaudos.

- Kviečiame princesę Donetą ant pakylos.

- Eik, pasiimk užtarnautą prizą, - tyliai paragino Lorenzas.

Link pakyltos einančią Donetą lydėjo plojimai. Prie prizų stalo ją pasitikusi karalienė nusifotografavo kartu ir, teikdama Donetai taurę, sušnabždėjo:

- Princese Doneta, esi pati geriausia mano matyta jojikė. Tikiuosi ir kitų tavo pergalių su šiuo ypatingu žirgu.

- Dėkoju, Jūsų Didenybe. Man didelė garbė.

Kol kas Doneta tegalėjo pasvajoti, kad vieną dieną, *pati* būdama karaliene, teiktų prizą tokiai pat jaunai raitelei.

Mėgaudamasi akimirka, ji nusinešė graviruotą sidabrinę taurę prie Lorenzo, stovinčio tarp kitų konkūro dalyvių. Vėl pasigirdus trimito garsams, pranešėjas paskelbė apie kitus apdovanojimus.

- Šių metų šešiolikmečių vaikinų grupėje turime laimėtoją, kuriam negailime plojimų nuo pat tos akimirkos, kai jis, būdamas dešimties, pradėjo varžytis Vindzoro *concorso*. Valefiorės karalystės princas Enrikas su savo žirgu Radža! Kviečiame princą prie karalienės Anos, kuri įteiks tarptautinio čempionato nugalėtojo taurę.

Princas Enrikas stovėjo šalia savo pirmos ei-

lės pusbrolio princo Džiovanio, netekusio abiejų tėvų per lėktuvo katastrofą. Supažindinęs jį su Doneta, Enrikas paaiškino, kad po nelaimės jo tėvai priglaudė Džiovanį ir jį užaugino. Vaikinas gyveno rūmuose kartu su Enriku ir jo šeima. Jiedu buvo kaip neišskiriami broliai. Džiovanis Donetai iš karto patiko.

Donetos akys nukrypo į Enriką, kurio žvilgsnis liudijo, kad ir jis džiaugiasi vėl su ja susitikęs. Po ceremonijos pabaigos jie buvo šį tą sumanę. Jei jos penkiolikmetė sesuo Fausta būtų kartu, sakytų, kad jis toks svajokliškas, jog atrodo lyg kino filmų žvaigždė.

Tačiau jis buvo daug *daugiau*.

Prieš šešerius metus princas patraukė dešimtmetės Donetos dėmesį. Ji stebėjo vaikiną pasirodymą Vindzore savo amžiaus grupėje. Nors ir tokio pat amžiaus kaip princesė, Enrikas buvo šiek tiek aukštesnis ir stipresnis už vienmečius berniukus. Bronzinės odos ir juodų plaukų – jis tikrai buvo patraukliausias.

Tada Doneta gerte gėrė visas smulkmenas: nuo skvarbių akių juodomis blakstienomis iki neįtikėtino pasirodymo ant puikaus juodo žirgo Maliko. Princesei net buvo pavydu, kad jie taip gerai vienas kitą jaučia. Tarsi žirgas ir žmogus būtų viena būtybė.

Donetos nuostabai, po prizų įteikimo ceremonijos Enrikas ją susirado. Jis pagyrė jos pasirodymą, o princesė atsilygino tuo pačiu. Nuo tada, kai tik susitikdavo per seriją *concorsos*, kurie kiekvienais metais vykdavo vis kitoje šalyse, stengdavosi rasti laiko pabūti kartu. Niekas kitas jiems neegzistavo. Aptarinėdavo įspūdingesnius vienas kito pasirodymų momentus ir dalydavosi tuo, kas tuo metu vyko jų gyvenimuose.

Enrikas buvo patrauklus ir protingas, todėl Donetai kiti varžybų dalyviai tapo nebesvarbūs. Kai tik sužinodavo, kad princas varžosi savo amžiaus grupėje, žvilgsniu ieškodavo Enriko minioje, o jis susirasdavo ją po rungčių.

Jiedu pasprukdavo nuo kitų.

Dažnai susiieškodavo kokią slėptuvę varžybų teritorijoje, kalbėdavosi ir juokdavosi. Nuo pat pirmojo *concorso* Doneta kiekvienų varžybų laukdavo kaip šventės.

Šiandien, stebėdama, kaip Enrikas atsiima sidabrinę taurę, Doneta staiga suvokė, kad jis tampa vyru. Ir tokiu vyru, kurio išvaizda ir charizma žadino joje keistus instinktus.

Įsigilinusi į tai, kas darosi jos širdyje, Doneta suprato, kad žavisi Enriku ir kad šis jausmas

vargu ar laikinas.

Pasibaigus prizų dalyboms Enriko grupėje, varžybų dalyviai išsiskirstė ir Doneta padavė savo sidabrinę taurę Lorenzui, kuris dar ketino pasilikti ir pasišnekėti su teisėjais.

- Pasimatysime už valandos prie įėjimo? - šypsodamasis paklausė Lorenzas.

- Būtų puiku. Ačiū!

- Žinojau, kodėl norėdavai dalyvauti visuose *concorso*, ir iki šiol nekreipiau į tai dėmesio. Smagiai pabūkite, bet būk atsargi ir nepamiršk, kad esi pažadėta princui Arno. Juk tau nereikia priminti, kad Rozianų ir Montedorų nesantaika dėl prekybos teisių tęsiasi jau du šimtus metų. Jei tėvai suuostų apie tave ir princą Enriką...

- Nesijaudink. Visada elgiuosi apdairiai ir žinau, kad tu neišduosi, - Doneta buvo rami dėl Lorenzo perspėjimų. Ji labai džiaugėsi, vėl galėdama susitikti Enriką. Jie noriai leido laiką kartu, ypač suprasdami, kad tai uždrausta.

Ir štai pagaliau turės galimybę pabūti su Enriku vienudu. Princesė pasuko su žirgu link arklidžių žinodama, kad princas netrukus ją pasivys.

- Doneta?

Ji suvirpėjo vien nuo vaikino balso, tačiau nenorėjo kitiems išsiduoti, kad jo laukia. Bus geriau, jei princas pats prie jos prieis. Pasisuko į balso pusę.

- *Enrikai!* - Taip džiaugėsi jį pamačiusi, kad net keliai linko.

- Sveikinu! Puikiai pasirodei!

- Ketinau pasakyti tau tą patį, bet čia kalbėtis negalime. Gal jokime kur nors toliau?

Doneta norėjo būti su juo visą dieną, todėl nė kiek nesijaudino dėl seniai tarp šeimų kilusios nesantaikos ar savo tėvų noro kažkada ištekinti ją už Arno. Enriko tėvai taip pat pažadėjo jį Valefiorės princesei Valentinai, bet, kaip ir Doneta, jis nesuko sau dėl to galvos.

Jie lėtaiėjo link arklidžių. Doneta susirado savo kumelės gardą. Čia žirgininkas buvo atvedęs Bleizę po paskutinės rungties.

- Susitiksime čia, kai pasiimsi Radžą. Turėsime joti be balnų.

Patraukliame Enriko veide nušvito šypsena.

- Padaryk man paslaugą, nesidėk šalmo, - jis akimis glostė Donetos veidą ir jos kūnu nubėgo šiurpuliukai.

Princesė sukikeno.

- Kodėl?

- Nes nors kartą noriu pamatyti tavo plaukus be jokių uždangalų, - taip taręs nužingsniavo ilgomis tvirtomis kojomis. Jokiam kitam vaikiniui jojimo kelnės netiko taip kaip Enrikui. Nors dar tik šešiolikmetis, jis sparčiai virto jaunu vyru.

Nuo princo žodžių Doneta virpėjo kaip nendrė. Ji nusiėmė specialų *Devon* jojimo švarkelį ir šalną. Papurtė galvą ir plaukai it krioklys nuvilnijo nugara. Priėjusi prie Bleizės kyštelėjo jai skanėstą ir apkabino.

- Šiandien buvai nuostabi. Myliu tave. Ar norėtum pasijodinėti nepabalnota? Eisime susitikti su Radža.

Doneta nuėmė balną, o žirgas atsidėkodamas bakstelėjo jai nosimi.

- Geras jausmas, ar ne?

Doneta suėmė vadeles ir stryktelėjo ant žirgo. Šiandien varžytis nebereikės. Ir nebereikės laikytis jokių taisyklių. Tiesiog smagiai bendraus su pačiu žaviausiu iš savo pažįstamų vaikinų. Princo kvietimas pasijodinėti kartu šią ypatingą dieną pradžiugino princesę labiau nei kas kitas iki šiol.

Atbulomis judėdama iš gardo, Doneta pamatė ant savo eržilo atrisnojantį Enriką, kuris taip

pat buvo be šalmo. Paprastai eržilams varžybose nebūdavo leidžiama dalyvauti, tačiau princui organizatoriai padarė išimtį. Be to, Enrikas puikiai jį vadeliavo.

Princas taip pat buvo nusimetęs švarką, o baltus marškinius atsisegęs ties kaklu. Jie lėtai išėjo į saulės nutviekstą aikštelę ir spinduliai glostydami suspindo jo vešliuose juoduose plaukuose.

Doneta mielai jodinėjo be balno ir tai buvo viena iš priežasčių, kodėl jam taip patiko būti jos draugijoje. Princesės nuotykių dvasia išskyrė ją iš kitų kilmingų merginų, su kuriomis šeima versdavo jį bendrauti.

Nė viena nemokėjo taip joti kaip ji ir nebuvo tokia žavingai linksma. Kaip nuo pirmųjų jų concorsos sakydavo geriausias Enriko draugas ir pirmos eilės pusbrolis princas Džiovanis, princesė Doneta buvo skriejanti poezija, tiek ant žirgo, tiek be jo.

Išaugusi iki beveik metro septyniasdešimties, Doneta buvo karališkai elegantiško stoto, kuris neturėjo nieko bendro su jos titulu. Tamsiai mėlynos ir smėlio spalvos jojimo apranga, kurią pabrėžė ilgi sidabriškai šviesūs plaukai, jai

labai tiko. Enrikui Donetos plaukai priminė vieną mažai kam žinomą Valefiorės kalnų krioklį.

Doneta visada buvo graži, bet dabar, spindinčiomis šviesiai žaliomis akimis, kurių spalva Enrikui buvo it per keliones matytos pietų jūros, ji virto tikra gražuole. Kai tik žvilgsniu užtikdavo princesę minioje, – visada labiau apsuptą vyrų nei moterų, – negalėdavo nuo jos atitraukti akių.

– Enrikai, šiandien jojai kitu žirgu. Kodėl pavadinai jį Radža?

Donetos klausimas sugražino jį į tikrovę.

– Nes šis vardas tinka jo karališkai arabiškai kilmei. Radžos veislės žirgai gyvena laisvi mano šalies lygumose, o jų instinktai yra fenomenalūs.

– Norėčiau pamatyti juos gamtoje. Radža – nuostabus žirgas. Tikiu, kad su juo laimėsi visas varžybas.

– Esu tikras, kad apie tave galėsiu pasakyti tą patį. Jokia raitelė tau neprilygsta.

Doneta patenkinta nusišypsojo. Enrikas nukreipė juos į taką, kuris vedė tolyn nuo treko link tolumoje augančio parko. Kai pasiekė medžius, abu nulipo nuo žirgų.

- Paiškylausime.

- Rimtai?

Enrikas iš balnakrepšio ištraukė užklotą ir patiesė ant žemės, išdėliojo ant jo įvairių su-
muštinių, vaisių ir gėrimų.

- Pasakiška mintis, Enrikai, - Doneta prisėdo šalia ir jie ėmė užkandžiauti.

- Labai norėčiau viso savaitgalio su tavimi, bet tai neįmanoma. O, kad jau būtume aštuoniolikmečiai! Tada galėčiau nusivesti tave vakarienės ir pašokti į kokią madingą vietą. Tačiau tam mes dar per jauni.

- Taip. Mano tėvai niekada to neleistų. O taviškiai?

- Galėčiau pasprukti su tavimi kad ir dabar, bet tai sunku įgyvendinti, tad palauksime, kol mums sukaks aštuoniolika. Tada darysime viską, ką norime. Esi vienintelė mergina, su kuria trokštu būti.

- Nuolat apie tave galvoju.

Enrikas įdėmiai pažvelgė į Donetą.

- Kad tu žinotum! Po aštuoniolikto gimtadienio eisime į pasimatymus po kiekvieno *concorso*. Pažadau tau. O kol kas teks pasimėgauti išskylomis.

- Kitą kartą maistu pasirūpinsiu aš....